

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL E. U. IR AB „LIETUVOS DRAUDIMAS“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2017 m. spalio 11 d. Nr. 242-437
Vilnius

Lietuvos bankas gavo E. U. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašo išnagrinėti ginčą, kilusį tarp jo ir AB „Lietuvos draudimas“ (toliau – draudikas) dėl draudiko veiksmų, kuriais galėjo būti pažeistos pareiškėjo teisės.

N u s t a t y t a:

2016 m. spalio 31 d. įvyko eismo įvykis, kurio metu buvo apgadintas pareiškėjui priklausantis 1997 m. gamybos automobilis „VW GOLF“, valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*) (toliau – automobilis).

2016 m. lapkričio 2 d. pareiškėjas su prašymu išmokėti draudimo išmoką kreipėsi į draudiką, kuris eismo įvykio metu buvo apdraudęs jo kaltininko civilinę atsakomybę transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomuoju draudimu.

Draudikas, atlikęs automobilio rinkos vertės vertinimą, nustatė, kad automobilio remonto kaina viršija 75 proc. automobilio rinkos vertės, todėl remontas, remiantis Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės), patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2008 m. vasario 13 d. nutarimu Nr. 122, 14 punktu, nėra tikslingas. Atsižvelgdamas į tai ir vadovaudamasis Kelių transporto priemonių vertės nustatymo tvarkos bei Kelių transporto priemonių vertinimo instrukcijos (toliau – Instrukcija), patvirtintos Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro įsakymu 2000 m. balandžio 17 d. Nr. 120 / 2000 m. balandžio 14 d. Nr. 101, nuostatomis, draudikas apskaičiavo ir išmokėjo pareiškėjui 651 Eur dydžio draudimo išmoką (nustatyta automobilio rinkos vertė – 1 000 Eur, liekanų vertė – 349 Eur).

Pareiškėjas nesutinka su išmokėtos draudimo išmokos dydžiu, nes mano, kad draudimo išmoka buvo apskaičiuota netinkamai. Pareiškėjas teigia, kad jo automobilio rinkos vertė yra 1 500 Eur, ir prašo rekomenduoti draudikui išmokėti papildomą 850 Eur dydžio draudimo išmoką, kaip pareiškėjo nurodytos automobilio rinkos vertės ir jau išmokėtos draudimo išmokos skirtumą.

Draudikas nesutinka su pareiškėjo reikalavimu ir atsiliepime pažymi, kad pareiškėjui išmokėta draudimo išmoka buvo apskaičiuota, laikantis teisės aktuose nustatytos tvarkos ir terminų. Iš pareiškėjo kreipimesi dėstomų aplinkybių, draudiko teigimu, matyti, kad pareiškėjas neteisingai mano, kad draudikas jo automobilio vertę įvertino 651 Eur. Draudikas pažymi, kad pareiškėjo automobilis, atsižvelgus į jo techninę būklę, įvertintas 1 000 Eur, tačiau apskaičiuojant draudimo išmoką pagal Taisyklių reikalavimus nuostolis apskaičiuojamas iš rinkos vertės atėmus liekanų vertę, todėl pareiškėjui išmokėta 651 dydžio draudimo išmoka. Draudikas nurodo, kad pareiškėjas nepateikė paaiškinimų ir juos pagrindžiančių įrodymų, kodėl mano, kad draudikas neteisingai apskaičiavo mokėtiną draudimo išmoką, todėl prašo pareiškėjo reikalavimą atmesti kaip nepagrįstą.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu

Nr. 03-23 (2016 m. sausio 28 d. redakcija), 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Įvertinus šalių pateiktus dokumentus ir paaiškinimus, darytina išvada, kad ginčas tarp šalių kilo dėl draudimo išmokos dydžio.

Vertinant Lietuvos bankui ginčo šalių pateiktus įrodymus, atkreiptinas dėmesys į Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCAPDĮ) 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtintą žalos dydžio nustatymo taisyklę, pagal kurią turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Minėta žalos dydžio nustatymo taisyklė detalizuota Taisyklių 13 punkte: nukentėjusio trečiojo asmens turtui (transporto priemonei ar kitam kilnojamajam ar nekilnojamajam turtui) padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas ar Biuras, vadovaudamasis atsakingo draudiko ar Biuro įgaliotų asmenų (ekspertų) ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ar išvadomis, įmonės, kurioje remontuojamas sugadintas turtas, pateiktais šio turto remonto išlaidų skaičiavimais ir (ar) atsižvelgdamas į įmonės, kuri turi teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktus šio turto remonto išlaidų skaičiavimus ar remonto išlaidų pagrindimo dokumentus, taip pat į nukentėjusio trečiojo asmens pateiktus žalos dydį įrodančius dokumentus.

Remiantis Taisyklių 14 punktu, žalos dėl turto sunaikinimo dydis nustatomas pagal sunaikinto turto rinkos vertę iki sunaikinimo ir likutinę vertę po eismo įvykio. Turtas laikomas sunaikintu, kai jį remontuoti ekonomiškai netikslinga. Turtą remontuoti ekonomiškai netikslinga, jeigu būtinos remonto išlaidos yra lygios 75 procentams turto rinkos vertės iki eismo įvykio arba didesnės.

Pagal ginčo byloje esančius duomenis, draudikas pareiškėjo automobilio vertę nustatė kaip atitinkančią 1 000 Eur. Po eismo įvykio atlikus automobilio apžiūrą, nustatyta, kad jo remonto išlaidos siektų 866,47 Eur, t. y. pareiškėjo automobilio remonto išlaidos viršytų 75 procentus automobilio rinkos vertės. Draudikas, norėdamas pagrįsti nustatytą pareiškėjo automobilio rinkos vertę ir pareiškėjui išmokėtos draudimo išmokos dydį, atkreipė dėmesį, kad rinkoje tokios komplektacijos ir gamybos metų kaip pareiškėjo automobilis kainuoja kur kas pigiau, nei jo vertę nustatė draudikas, – t. y. nuo 450 iki 750 Eur, ir pateikė tokį teiginį patvirtinančius dokumentus (interneto svetainės www.autogidas.lt duomenys apie 1997 m. gamybos automobilių „VW GOLF“ pardavimo kainas). Vis dėlto, kaip nurodo draudikas atsiliepime, įvertinęs individualaus pareiškėjo automobilio techninę būklę – tai, kad pareiškėjo automobilio techninė būklė, įvertinus jo pagaminimo metus, yra gera, nors automobilis turėjo ir kitų eismo įvykių požymių, buvo paveiktas erozijos (tai buvo pažymėta automobilio techninės apžiūros akte, kurį pasirašė ir pareiškėjas), draudikas jo rinkos vertę, remdamasis Taisyklėmis ir Instrukcija, pakėlė iki 1 000 Eur. Nustatęs, kad po eismo įvykio pareiškėjo automobilio liekanų vertė – 349 Eur, draudikas, vadovaudamasis pirmiau minėtu Taisyklių 14 punktu, apskaičiavo ir išmokėjo pareiškėjui 651 Eur dydžio draudimo išmoką (automobilio rinkos vertė (1 000 Eur) - liekanų vertė (349 Eur) = 651 Eur).

Atkreiptinas dėmesys, kad nors pareiškėjas teigia, kad draudikas neteisingai apskaičiavo draudimo išmoką, ir mano, kad ji turėtų būti didesnė, tačiau nei teikdamas pretenzijas draudikui, nei kartu su kreipimusi nagrinėti vartojimo ginčą Lietuvos bankui nepateikė savo teiginius pagrindžiančių įrodymų. Taigi darytina išvada, kad Lietuvos bankui nebuvo pateikta objektyvių įrodymų, patvirtinančių, kad draudikas netinkamai įvertino pareiškėjo nuostolius ir draudimo išmoka buvo išmokėta, nesilaikant žalos dydžio nustatymą ir draudimo išmokos mokėjimą reglamentuojančių teisės aktų reikalavimų.

Įvertinus pirmiau minėtų teisės aktų nuostatas ir ginčo šalių pateiktus bei ginčo byloje esančius įrodymus, darytina išvada, kad pareiškėjo reikalavimas draudikui išmokėti papildomą 850 Eur dydžio draudimo išmoką yra nepagrįstas, todėl atmestinas.

Rendamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo E. U. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius